

ДРЕВНОТО ЗНАНИЕ СЕ ЗАВРЪЩА

Всеки човек носи в себе си две личности. Едната говори с гласа на разума, другата – с гласа на чувството. Представителят на разума неуморно твърди, че е готов да вярва само на това, което е видял с очите си. Представителят на чувството пък е склонен на по-голям риск: той вярва на онова, което е в съзвучие със самия него, дори когато всички видимости сякаш говорят тъкмо обратното.

Разумът се мисли за по-добрата страна на човека, защото се грижи да действваме в ежедневието си и да не се разминаваме с целта. Той обаче не може да разчита само на това, което сам е проверил – то е твърде ограничена област и затова се уповава на науката, а именно на сферата, която в момента изглежда неоспорима. Така се надява не само да избегне грешките, но най-вече опасността да се превърне в аутсайдер и евентуално да бъде взет на присмех, задето винаги разчита на вярата на мнозинството.

Противоположният полус е готов да се надява и да вярва дори когато разумът вече е взел своето решение. Тази част от личността живее в друг свят, където от значение е не сумата от факти, а цялостното виждане.

Двете личности имат своята особена стойност. Би било погрешно да ги настройваме една срещу друга, защото те се допълват, макар и често да се конкурират. Получава се тъй, сякаш човек гледа в две посоки: и двете съществуват, следователно и двете са истински. Само че изразяват истината по различен начин.

В медицинската практика тези два аспекта се олицетворяват от два противоположни полуса, които са в противовес един с друг от векове, дори от хилядолетия. Техните представи за болестта и здравето, за скритите процеси в тялото и в душата изглеждат несъвместими. Понякога този конфликт придобива характера на религиозна война дори когато участниците в него не желаят това. На пръв поглед езикът и мисленето им едва ли биха могли да бъдат толкова различни.

Флориан Холзбьор, невролог и лекар, в продължение на две десетилетия ръководител на Института по психиатрия „Макс Планк“ в Мюнхен, търси във всички заболявания, включително в душевните, понятен от биологична гледна точка причинител. Той иска да открие „универсалната формула“ за изследването на душата, с която да се установяват прецизно всички смущения, след което върху тях да се влияе целенасочено с точно определени медикаменти. Неговото виждане за състоянието на душевността се основава на биохимичните процеси в организма. Ето защо Холзбьор се отнася с недоверие към схващанията, според които причината за заболяванията трябва да се търси в травматичните преживявания и болестите да се атакуват точно в този пункт: „Едно време са твърдели, че за язвата са виновни или тъщата, или детството. Но после открили бактерията, която я причинява“,

казва той. И стига до провокативния извод: „По принцип субективното изживяване не е по-различно от ревматизма или диабета“.